

[Camre.]

med den rigtige uddannelse bliver et bindeled mellem lokal og central planlægning på det lægelige område. Vi har en central lægelig instans i sundhedsstyrelsen, men den kan ikke umiddelbart planlægge lokalt — det er i hvert fald ikke hensigtsmæssigt — og lokale politikere har et behov for at få en specialuddannet — og jeg understreger dette: en specialuddannet — lægelig rådgiver i deres hele planlægningsarbejde.

Jeg håber, at disse bemærkninger må indgå i ministeriets videre arbejde med udformningen af en revideret lov om embedslægevæsenet.

Ellen Strange Petersen: På min gruppes vegne kan jeg tiltræde indenrigsministerens lovforslag om, at revisionen af loven om embedslægevæsenets ordning udskydes endnu en gang. Udskydelser er jo ved at blive en tradition på dette område. Man udså revisionen i 1961 og i 1966. De foregående gange har det været, fordi man, som hr. Camre omtalte det, ventede på en betænkning fra en hygiejnekommision. Nu er denne betænkning for længst kommet, men så har landet i mellemtiden fået en minister for forureningsbekæmpelse, og hans sagsområder vedrører også embedslægerne, så nu er det koordinationsbestrebelsler, der foranlediger en udskydelse af revisionen. Vi skal ikke bestride, at det kan være nyttigt med sådanne bestrebelsler, og tiltræder derfor udskydelsen af revisionen.

Mette Madsen: Når vi i dag skal behandle forslaget til lov om ændring af lov om revision af lov om embedslægevæsenets ordning, er det klart, at vi må se på indenrigsministerens begrundelse for, at man endnu en gang udskyder revisionen af en lov, der stammer fra før den første verdenskrig. Man havde i 1966 en revision af denne lov til behandling, og udskydelsen dengang til folketingsåret 1971-72 var motiveret med, at man skulle afvente den i 1964 nedsatte hygiejnekommisions betænkning, fordi embedslægevæ-

senets forhold var snævert forbundet med det øvrige arbejde i denne kommission.

Hygiejnekommisionen afgav betænkning i november 1970, og denne betænkning indeholdt helt nye strukturforslag vedrørende den hygiejniske og foreningsmæssige indsats på kommunalt og amtskommunalt plan. Alle disse forslag arbejder man nu med i det nye ministerium for forureningsbekæmpelse, og embedslægerne virke er en så vigtig del af denne planlægning, at man ikke kan pille embedslægevæsenets forhold ud af sammenhængen og lovgive for dette område alene.

De problemer, der skal behandles, når embedslægeloven om 2 år igen skal tages op til revision, er vel først og fremmest embedslægerne ansættelsesforhold, deres aflønning — og her kommer naturligvis spørgsmålet om sportelsystemet på tale — deres arbejdsopgaver, deres placering i distriktet lokalt eller samlet, og hvilket ministerium de skal ind under. Alle disse spørgsmål har vital betydning for mange andre områder inden for vort samfund, bl. a. har de relation til de følgende lovforslag, vi skal behandle i dag, nemlig lovforslagene om køns sygdomme og lovforslaget om skolelæger.

Da det er yderst vigtigt for hele samfundet, at alle disse opgaver løses på bedst mulig måde og til dels i sammenhæng, vil det være rimeligt at udskyde revisionen af nærværende lov, og jeg kan derfor på venstres vegne give tilslutning til indenrigsministerens lovforslag.

Gunner Baunsgaard: Jeg må nære nogen betænkelighed ved indenrigsministerens lovforslag om udsættelse af lov om revision af loven om embedslægevæsenets ordning. Som det også er nævnt i indenrigsministerens fremsættelsestale, er embedslægerne opgaver manglede og et full time-job. Hygiejnekommisionen, som blev nedsat i 1964, afgav først betænkning i 1970, og der er gået så lang en arbejdsperiode, at man ved, at der i dette tidsrum er sket en kolossal masse. Selve foreningsspørgsmålet, som